

РЕШЕНИЕ

№ 129

гр. София, 08.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 11 състав,
в публично заседание на 09.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **10597** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.145-178 АПК, вр. с чл.172, ал.5 от ЗДвП.

Образувано е по жалба на А. В. срещу Заповед №19-4332-001580/ от 07.03.2019г., издадена от А. Б. – полицейски инспектор в отдел ПП при СДВР за налагане на ПАМ по чл. 171, т.1, б.а от ЗДвП (Временно отнемане на СУМПС до отпадане на основанието за това).

Жалбоподателят оспорва мярката, като счита че е незаконосъобразна, а заповедта, с която е наложена необоснована. Цитира интервю на психиатър д-р Ц. Г. в Интернет, според която поради това, че някой има шизофрения не означава, че не може да кара кола. Прилага психиатрични експертизи за моментното си състояние, заявява, че със шофиране изкарва прехраната на семейството си, освен това името, което е писано в заповедта твърди, че не е неговото.

В съдебното заседание жалбоподателят не се явява и не изпраща представител.

Ответникът – А. Б. – полицейски инспектор в отдел ПП при СДВР се явява лично.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото.

Административен съд София - град, I АО, 11 с-в след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С обжалваната Заповед №19-4332-001580/ от 07.03.2019г., издадена от А. Б. – полицейски инспектор в отдел ПП при СДВР е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т.1, б.а) от ЗДвП (Временно отнемане на СУМПС до отпадане на основанието за това). Видно от мотивите на заповедта на А. В., с

посочено в заповедта ЕГН и постоянен адрес е отнето временно СУМПС №[ЕИК], поради изготвена съдебно – психиатрична и съдебно – психологична експертиза от вещи лица по досъдебно производство №209/2019г. по описа на 04 РУ – СДВР, според която експертиза лицето страда от шизофрения. Заповедта е връчена на 05.09.2019г., поради което подадената на 11.09.2019г. в деловодството на СДВР е в срок.

По делото е приложено копие от удостоверение, издадено на 17.09.2015г. от Клиника по психиатрия при УМБАЛ „А.“, според което на лицето не е оказвана психиатрична помощ в тази клиника и не се води на отчет при тях, същото удостоверение е приложено и от дата 18.04.2017г. и от дата 14.08.2019г., с цел да послужи пред МВР – служба КОС. В последното има подпис на лекар, без да е посочено неговото име, с ръкописен текст “Няма данни за психично разстройство по време на прегледа. Психично здрав при прегледа.”

Приложени от административния орган са докладна записка от 21.02.2019г. до началника на 04 РУ – СДВР от полицейски инспектор Г., според която при назначена психиатрична експертиза на лицето А. В. е установено, че същият страда от психиатрично заболяване – параноидна шизофрения. От експертизата, назначена с постановление от 04.02.2019г. по ДП №209/2019г., водено в 04 РУ – СДВР се установява, че освидетелстваният не се води на диспансерно наблюдение в районното психиатрично заведение, при освидетелстване по повод агресивно поведение през 2017г. му е поставена диагноза параноидна шизофрения, към момента на експертизата той е с влошено психично състояние, по време на прегледа се установява богата психотична продукция, която отговаря на диагностичните критерии за наличие на психотичен епизод с параноидна симптоматика, проявява абсолютна некритичност към състоянието си и поведението му е изцяло психотично мотивирано. Заключение е, че е налице параноидна шизофрения – психоза, която протича с качествени нарушения и се приравнява към продължителна разстройство на съзнанието по смисъла на закона. Същото е хронифицирало, поради некритичността на освидетелствания и липсата на лечение. Към момента на инкриминираното деяние освидетелствания не е могъл да разбира свойството и значението на извършеното и не е могъл да ръководи действията си. Психичното състояние на освидетелствания не му позволява правилно да възприема фактите, имащи значение за делото и да дава достоверни показания за тях, както и да участва в наказателното производство на всичките му етапи.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима като подадена в срок от лице, което има правен интерес, а разгледана по същество е неоснователна.

Оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган, при спазване на установената форма и административно-производствените правила и в изпълнение на приложимите материално-правни разпоредби.

Съгласно чл.171, т.1, б. „а“ от ЗДвП, в действащата към датата на издаване на заповедта редакция за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки:

1. временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач: а) за когото видимо се установи, че не отговаря на медицинските или психологическите изисквания - до отпадане на основанието за това.

За прилагането на мярката е достатъчно видимото установяване на психологическата негодност от лица без специални знания, което е и в съответствие с целта на закона - да се осигури безопасността на движението на всички участници. Временният характер на мярката, при осигурена от закона възможност годността или негодността на лицето да бъде водач на МПС да се установени от специалисти, гарантират правото му на защита, но тъй като общественият интерес следва да бъде охранен в по-голяма степен, налагането на ПАМ предхожда тази процедура.

От приложените по делото доказателства безспорно се установява, че А. В. не отговаря на медицинските и психологически изисквания за управление на моторно превозно средство. Изрично изготвената от двама специалисти (д-р А. – психиатър и Н. И. – клиничен психолог подробна експертиза, след обстойно психологическо обследване е заключила, че лицето, поради констатирано хронифицирало психиатрично заболяване се намира в психично състояние, което не му позволява правилно да възприема фактите от действителността и да разбира свойството и значението на постъпките си. Разпоредбата на чл. 171, ал. 1, б. "а" от ЗДвП намира приложение във всички случаи, когато има данни за поведение на водача, неотговарящо на определения стандарт, независимо от техния източник. Водачите, на които временно е отнето свидетелството за управление на моторно превозно средство по този ред, следва да преминат през психологическо изследване по реда и условията, определени в Наредба № 36 от 15.05.2006 година. При психологическото изследване се прави оценка за състоянието на психологическите качества на изследваното лице и съответствието им с изискванията към съответната категория или професионална група. Както се посочи, с налагането на принудителна административна мярка временно се ограничава правото на управление на моторни превозни средства, с оглед да бъде установено по предвидения в закона ред дали са всички медицински или психологически изисквания за правоспособността на водача. Именно затова законодателят е предвидил срок за временното ограничение на правото на управление на МПС - до отпадане на основанието. По делото е представено медицинско удостоверение №410 за здравословното състояние на водача от 14.08.2019г., т.е. след издаване на заповедта, съгласно което, към датата на прегледа (датата на удостоверението) е психично здрав. Но към момента на прилагане на принудителната административна мярка са били налице фактическите и правни основания по чл. 171, ал. 1, б. "а" от ЗДвП.

Във връзка с изписване на името на жалбоподателя в заповедта, където вместо презиме, каквото той не притежава, неправилно е изписано „Не“, съдът счита, че действително е допусната техническа грешка, но тя не води до незаконосъобразност на заповедта, тъй като лицето може да бъде точно идентифицирано по останалите идентифициращи белези - правилно изписано ЕГН и постоянен адрес.

Предвид изложеното жалбата се явява неоснователна и следва да се отхвърли. Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК Административен съд София - град, III-то АО, 11 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. В. срещу Заповед №19-4332-001580/ от 07.03.2019г., издадена от А. Б. – полицейски инспектор в отдел ПП при СДВР за налагане на ПАМ по чл. 171, т.1, б.а от ЗДвП (Временно отнемане на СУМПС до отпадане на

основанието за това).

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението за постановяването му пред Върховния административен съд на РБългария.

СЪДИЯ: